

forekommer det at være ganske naturligt, at man, hvor et Boes Opgjørelse er af den simple Bestaffenhed, som det ærede Medlem udviklede, ogsaa letter Sagen blandt Andet derved, at man eftergiver den væsentligste Del eller i alt Fald mindst Halvdelen af de Omkostninger, som ere forbundne med dette Skifte. Men navnlig havde det ærede Mindretal for Die, hvilket ogsaa fremgaar af Betænkningen, de Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Boer, der ikke henhøre under Kapitel 5, de Tilfælde, hvor der ikke er Spørgsmaal om den længstlevende Ægtefælle, og der, sagde han, bryder man med den nu bestaaende Retstilstand; man ophæver Tilsynet med de Umyndiges Interesse, og det netop paa Punkter, hvor der særlig kunde være Spørgsmaal om, at et Tilsyn fra det Ofsentliges Side var, om ikke nødvendigt, saa dog i høj Grad hensigtsmæssigt. Det ærede Mindretal gjennemgik de Garantier, som man har søgt gennem Lovforslaget at bringe tilstede, og han mente, at disse Garantier i og for sig ikke betødte Stort. Mig forekommer det imidlertid, at det ærede Mindretal glemte at omtale eller i alt Fald ikke tilstrækkelig fremhævede det, som forekommer mig at være det Væsentligste ved disse Garantier. Det Væsentlige er det, som er foreskrevet i selve § 74, og ikke mindst, hvad der er foreskrevet i §§ 76 og 77. Det Væsentlige er ikke dette, at der altid udtræves mindst een myndig Arving, der skal paatage sig et solidarisk Ansvar ligeoverfor de Umyndige i paakommende Tilfælde, men det Væsentlige er de to Ting, at de Umyndiges Bøerger skulle være enige om, at de kunne og tør paatage sig at behandle Boet i Forbindelse med de myndige Arvinger, og dernæst, at den Myndighed, som jo overhovedet er opstillet som den, der har at paase de Umyndiges Løve, vedkommende Pupilautoritet eller rettere sagt Skifteforvalteren, Overformynderen, har paa dette Punkt at træde til og at afgive sin Erklæring om, hvorvidt han isølge hele Boets Bestaffenhed og de tilstedeværende Forhold mener, at dets videre Behandling af Arvingerne kan finde Sted uden at udsætte de Umyndige for nogen Fare. Og nu forekommer det mig, at man maa gaa ud fra een af to Forudsætninger: Enten maa man med det ærede Mindretals Ordforer mene, at Skifteforvalterens Ærson over disse Forhold, hans Indsigt og hans Interesse for de Umyndige, er af saa stor Betydning, at det langt overveier den Indsigt og den Interesse, der kan forventes at ville finde Sted fra Børgernes Side; men er det saa, ere disse Egenskaber tilstede hos Skifteforvalteren, ja, saa forekommer det mig, at saa maa man ogsaa gaa ud fra, at han ikke vil lade det mangle paa Anvendelsen af disse Egenskaber ved Afgjørelsen af dette første og væsentlige Spørgsmaal, om Boets Behandling overhovedet kan overlades til de myndige Arvinger i Forbindelse med de Umyndiges Bøerger. Eller, hvis man vil gaa ud fra, at Skifteforvalteren paa dette

første væsentlige Punkt lader det mangle paa tilbørlig Interesse, saa spørger jeg: Hvorledes kan man saa dog forudsætte som en given Ting, at den samme Mand's Interesse for de Umyndige under Skiftets videre Udførelse skulde være saa langt overveiede den Interesse, som man tør forvente, at ordentlige Bøerger ville have for de Umyndige, hvis Løve de ere satte til at paase. Jeg tror, at man, naar man tager Sagen praktisk, maa gaa ud fra, at § 74 ikke vil komme til Anvendelse undtagen i Boer, hvis Bestaffenhed i det Hele er af en let overskuelig Natur, hvor der ikke er komplicerede eller indviklede Forhold. Naar Skifteforvalteren erkjender, at det forholder sig saaledes, saa tror jeg, at det praktisk taget ikke er forbundet med nogen stor Risiko at lade Bøergerne for de Umyndige deltage med de myndige Arvinger i Ordningen af Boets Sager, og da forekommer det mig, at det er et naturligt Hensyn til de myndige Arvinger ikke at tvinge dem ind under en offentlig Skiftebehandling af Hensyn til muligvis kun en enkelt tilstedeværende umyndig Arving; og det forekommer mig fremdeles at være en naturlig Udvilling hen mod Retningen af Familjens Ret til saavidt mulig selv at afgjøre og styre sine Sager, her at lade Børgen under den angivne Kontrol træde til og behandle Boet, hvori den Umyndige er interesseret, tillige med de myndige Arvinger. Men ganske vist er det jo heller ikke ligegyldigt, at der gennem denne Bestemmelse vil tilflyde de Paagjældende en betydelig Lettelse i Afgift. Dette gjorde den ærede Ordforer for Mindretallet gjældende som en Anke mod Lovforslaget. Jeg vil tilstaa, at det forundrede mig noget, at han fremhævede dette Moment saa stærkt, thi jeg har den Opfattelse, at han der egentlig har indtaget en Position, som ikke er ret holdbar. Først være det mig tilladt at bemærke, at jeg jo ikke var ubekjendt med de Beregninger, hvorefter man er kommen til det Resultat, at der her vilde blive Spørgsmaal om et Tab for Statskassen, der var langt større end den Sum, jeg tillod mig at nævne ved Sagens første Behandling, men jeg har ikke kunnet overbevise mig om, at man med nogensomhelst Sikkerhed kan paastaa, at disse Beregninger ere rigtige i Sammenligning med de Beregninger, der opstilles fra anden Side. Man bevæger sig her paa et Omraade, hvor det er vanskeligt at sige noget sikkert, thi, hvor stort Tabet vil blive, beror selvfølgelig paa, hvor meget § 74 vil blive benyttet, og man kan ikke gaa ud fra, at den altid vil blive benyttet i de Tilfælde, hvor der efter Lovens Regler er Mulighed tilstede for dens Benyttelse. Alt vel overveiet har jeg fremdeles den Formening, at § 74 ikke vil føre til et Tab for Statskassen, der i nogen betydelig Grad vil overskride den Sum, som jeg tillod mig at nævne som Maximum under denne Sags første Behandling. Men i ethvert Fald er man jo enig om, at her er et